

Роња, разбојникова кћи -Астрид Линдгрен

Прва књига коју сам прочитала од овог писца је била „Пипи Дуга Чарапа“. Роња, јунакиња ове књиге, мало ме је подсећала на њу, обе су правиле несташлуке и не воле баш да слушају одрасле.

У једној тврђави, на Матисовом брду, живели су жена Лувис и њен муж Матис. Они су били разбојници и живели су у том дворцу са својом бандом од дванаест разбојника. Најсрећнији на свету су постали када им се родила ћерка, којој су дали име Роња. Те ноћи кад се Роња родила, страшно је грмело и сва чудовишта из шуме су побегла у своја склоништа и рупе. Само су животиње харпије волеле када грми па су викале док су летеле око дворца. Када је мало порасла, мама и тата су учили Роњу да се никада не боји тих харпија, а ни баука и учили су је још да се чува од онога што је опасно. То мислим да раде сви родитељи. Моја мама увек говори да чувам себе и да се не бојим кучића ако су закључани у двориштима. Од ње су и сви очекивали да постане разбојник и наследи свог тату, зато што је била њихово једино дете. Али, Роња није хтела да буде разбојник.

У књизи нема много деце па је њен друг, она га је звала брат, био син другог разбојника који је био велики непријатељ њеном тати. Тај дечак се звао Бирк. Његова продица је била сиромашна, а он је био прљав и имао је вашке. Роњи све то није било важно и она га је волела. Побегли су у шуму и заједно живели у пећини. На крају, захваљујући њима, њихови родитељи су престали да буду непријатељи и помирили се.

Ова књига ми се није посебно допала. Она ми је на последњем месту омиљених књига. Свидела ми се само на почетку зато што је Роња рођена уз песму своје мајке, а и сви су јој се обрадовали. Лепа ми је реченица кад њен тата каже да она у својим малим рукама држи татино разбојничко срце. Другој деци бих препоручила да прочитају ову књигу зато што има занимљивих авантура. Роња живи у пећини, јаше дивље коње, иде у лов, и занимљиво је читати како је то, јер ми не можемо да живимо у пећини, а и мали смо да идемо у лов. Није ми се свидело то што књига има пуно непознатих речи за мене, у њој људи вређају једну друге, па ми то није било лепо да читам.

Нађа Анђеловић, III-3

ОШ „Веселин Маслеша“

Кумодрашка 72, Београд

Љиљана Петровић, професор разредне наставе